

20:05, Péntek (június 10.), m1

Csak kétszer vagy fiatal

színházi közvetítés, 96 perc, 2009

rendező: Léner Péter, Komlós András

író: Ron Aldridge

operatőr: Szobrász András

szereplő(k):

Bodrogi Gyula (Gordon Brooks)

Vándor Éva (Rose)

Ullmann Mónika (Suzy)

Esztergályos Cecília (Julia)

Galambos Erzsi (Grace)

Schnell Ádám (Richard)

Balázs Péter

A József Attila színház előadásának közvetítése két részben

Mese egy özvegyemberről, aki barátai és családja segítségével talál vissza az életbe.

www.rapidsharemedia.com/showthread.php?tid=10418

*

Ron Aldridge
Csak kétszer vagy fiatal

komédia · szórakoztató
József Attila Színház
7óra7

Voltak már úgy, hogy nemrég eltávozott szerettük hangját hallani vélték? Hogy semmivel sem összetéveszthető illata bekúszott a szobába? Hogy papucsának csoszogására ébredtek, vagy érezni vélték homlokukon könnyed érintését?

Gordon Brooks, alias Brooksie, ez a kedves, öreg sármőr 35 év mámoros boldogság után hirtelen magára marad. Felesége halálával úgy érzi, egyúttal elvesztett minden kapaszkodót is az élethez. A korábban ismerős dolgok idegenekké válnak, egyáltalán: az egész világ túlhaladja őt. A kezdeti pánikon csak feleségéhez intézett imái, a folyamatos „beszélgetések” képesek átlendíteni.

S Brooksie-ba lassan-lassan visszatér az élet: már lecsúszik a whisky, előkerül a motoros bőrrjakó, a Nosztalgia Klub hölgyei pedig édesen viháncolnak bugyuta viccein. Végül a „bandában” feltűnik Rose, aki talán magányán is képes lenne enyhíteni... S Brooksie ekkor utoljára fordul a szeretett fényképhez...

Az áldás e túlvilági mondat útján meg is érkezik:

„Mindig hencegtél, hogy fiatalabb vagy, hát most viseld hősiezen a fiatalságodat...”

Háromszor is lehet!

Nagy öregek, nagy hülyéskedés, nagy kacagás. Ez a három a legfőbb jellemzője a József Attila Színház sztárparádéjának, amiben lubickolnak a színészek és a közönség egyaránt. Még ha a tartalom nem is oly mély, az alakítások aranyosak, és ide ennyi bőven elég.

A történet egy kedves brit limonádé. Brooksie több évtizedes együttélés után elveszti feleségét, amit nem tud feldolgozni. Kétségbeesetten fél az egyedüllétől és az elmúlástól, ezért, miután lányához és vejéhez költözik, önromboló, féktelen életbe kezd. Motorozik, iszik, kimarad éjszakánként, a nyugdíjas klubban minden özvegyel kikezd, mindezt gátlástalan jókedvvel és hihetetlen életerővel. Eközben viszont, amikor egyedül marad, folyton feleségére gondol,

beszélget vele, aki időnként megjelenni látszik, tanácsokat és erőt adva férjének a folytatáshoz. Ám az új barátok közt van valaki, aki miatt Brooksie visszatér önmagához, és feleségét is elengedi.

Bodrogi Gyula elragadó bájjal vegyített komolysággal veti bele magát a főhős szerepébe. A többi szereplővel egyetemben nem egyszerűen átéli és hitelessé teszi az alakítást, hanem nagyon élvezi is. Ha kell, kamaszként ugrál a színpadon, vagy keserűen merül a magány mélységébe, ha éppen a szerep úgy kívánja. Jól bánik gesztusaival, mimikájával, egy-egy rezzenése érzelmek egész skáláját jeleníti meg és indítja el a nézőkben. Emellett, bár a szöveg önmagában fordulatossá, csattanós, csípős poénokkal és frappáns közbeszólásokkal teli (feltétlen dicséret illeti ezért a fordítást is), Bodrogi ezen felül hihetetlenül élővé teszi, nagyon érzi és mindig, minden egyes szó jókor van a jó helyen, összhangban minden mozdulattal, hangsúllyal. Szeleburdi karakterének jó kiegészítése Galambos Erzsébet a meg-megjelenő feleség szerepében. Eleganciájával, kissé kimért stílusával, mérsékelt humorával jól formálja meg a mindig gondoskodó asszony alakját.

Rose figurájában Vándor Éva eleinte, bár biztonságosan hozza a kissé nyafka, zárkózott „álprúd” özvegyasszony karakterét, nem tűnik ki igazán. Ám fokozatosan megtalálja helyét és onnantól csípős humorával, határozott fellépésével szerves részévé válik az előadásnak. A két nagy bohóc Balázs Péter és Esztergályos Cecília, akik tökéletesen adják a jól ismert és megszokott alakokat. Esztergályos a tökélyre fejlesztett kissé butuska, de sosem bárgyú szőke nője garantálja hogy szem nem marad szárazon. Párjaként szinte kívánczik a Balázs Péter-féle tesze-tosza, körülményeskedő, néha morcos paprikajancsi-figura, ami szintén nem hagy nyugtot a rekeszizmoknak. Ulmann Mónika és Schnell Ádám inkább csak segédekként jelennek meg a nagy „banda” mellett, de igényes játékkal jól egészítik ki az előadást. Könnyed kis desszert ez jól bevált recept alapján, amit ráadásul remek szakácsok készítettek el. De túl a metaforákon valóban érdemes megnézni, mert kellemes és (ami ma már ritkaság) színvonalasan szórakoztat. Az élet apró bölcsasségein túl nincs benne különösebben magvas gondolat, de nem is kell.

És ha azt gondolják, csak kétszer lehet valaki fiatal, ezt meg kell cáfolnom. Ugyanis véletlenül épp Bodrogi Gyula hetvenötödik születésnapján láttam az előadást, aki köszöntése (és a közönség hosszú, álló vastapsa után) csak annyit mondott: „Egy fiatal az huszonöt éves, igaz? Na akkor én most háromszorosan vagyok az.”

Éles Gergely